

Det, der bliver.

Herrers Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

Tro, som omtales i den hele Verden.

Først takker jeg min Gud ved Jesus Kristus for eder alle, fordi eders Tro omtales i den hele Verden. (Rom. 1, 8).

Det er det første, Apostelen Paulus efter sin Hilsen har at sige til Menigheden i Rom.

Paulus havde ikke været i Rom dengang, saa det er ikke, det han glæder sig over, at hans Gerning der har baaret saa herlig en Frugt.

Vi ved ikke, hvem der havde grundlagt Menigheden i Rom eller først forkyndt Evangeliet der. Paulus var det ikke og næppe heller nogen af de andre Apostle, men lige meget, Frelsens Budskab var naaet derhen, og der var vakt Tro — en saadan Tro, at den omtales eller forkyndtes i den hele Verden.

Det er et skønt Vidnesbyrd om, at det ikke er et fremragende Redskab, det gælder om, naar der skal grundlægges en kristen Verdensstad, som Rom var dengang.

Maaske netop det, at man i Verdens Hovedstad havde set og hørt saa meget og mødt saa mangen Skuffelse og saa megen glimrende Tomhed, har bidraget sit til, at nogle efter Sandhed og sand Lykke tørstede de Sjæle der greb Frelsens Evangelium med des større Hjerlighed.

Paulus glæder sig over og takker ikke noget Menneske derfor, men Gud ved Jesus Kristus. Det var jo Gud, der havde sørget for, at Evangeliet var kommet derhen, det var ham, der ved sin Aand havde vakt Tro i Menneskehjernerne, og det var Frelsen, som Jesus Kristus havde fuldbragt, deres Hjerter i Tro havde grebet.

Aah, men hvilken Tro det maa have været, at den omtales i hele Verden! — Udtrykket „hele Verden“ staa rimeligvis her ligesom Luk. 2, 1, som Udtryk for hele den da kendte civiliserede Verden.

Hvor maa ikke det have bidraget til Evangeliets Udbredelse og Guds Riges Fremme, og derover glædede den nidkære Hedninge-Apostel sig. Hvad skriver han ikke til Menigheden i Filippi: „Hvad saa? Kristus forkyndes dog paa enhver Maade, være sig paa Skrømt eller i Sandhed; og derover glæder jeg mig og jeg vil fremdeles glæde mig.“

Vi har her et Eksempel paa, at en kristen Menighed kan bestaa og øve Indflydelse i en Verdensstad, ja ud over Stadens Grænser, saa langt ud, som Storstadens Indflydelse naar, eller saa langt, som man kommer i Berøring og Føling med Verdensstaden.

Det Spørgsmaal, der ud fra denne lille Tekst naturligt rettes til enhver Kristen er dette: Hvorledes er din Tro og Menighedens Tro? Er den en Tro, der omtales ud over Landene? Er den en Tro, der er virksom i Kærlighed? En Tro, der ikke fordunkles midt i Verdens Glimmer? En Tro, der bærer Frugter, som Mennesker ser og derover ærer vor Fader, som er i Himlene? (Mt. 5, 16).

Historiens Vidnesbyrd. Af H. P. Hansen.

I.

Ingen sand Historiker bør være en ligegyldig Nedskriver af Livets Tildragelser, men en Profet, der lige som Daniel staa midt i Tidens Tøjlesløshed og under de overdaadige Fester blændende Glans lærer Menneskene at tyde dets gamle Lære, der ikke er skrevet med Menneskehænder, men med Guds Finger: at hvad der er moralsk retfærdigt, ogsaa maa være politisk gennemførligt, og at hvad der er moralsk

forkasteligt, heller ikke kan være politisk retfærdigt, kort sagt, at hvad der er Ret, ogsaa maa være Lov.

I dette Stykke har de jødiske Profeter været os gode Læremestere. Der er ingen, som med større guddommelig Indsigt, med mere urokkelig Vished eller højere lidenskabelig Styrke har indprentet os den gamle Lov, der har guddommelig Sanktion.

Rundt om deres lille Land med Sletter, Høje og Dale taarnede sig mægtige Riger med en ligesaa grusom som glimrende hedensk Gudsyndelse. Men i al deres Glans var de i Profeternes uheldige Øjne kun som Kometer, der kastede et fortryllende Skar hen over Stjernehimlen, som om de vilde tage Glansen fra de evige Stjerner men hurtigt forsvandt fra Synskredsen.

Hvad nyttede vel disse Rigers Styrke, deres blændende Rigdom og talløse Hære, naar de stod over for den evige Guds langsomt fremrullende Vogn?

Det gælder Kenitterne: „Fast er din Bolig, og bygget paa Klippen er din Rede; men ikke desto mindre skal du hjemfalde til Undergang.“

Det gælder Assyrierne: „Derfor skal Herren, den Herre Zebaoth sende Magerhed paa hans Fedme, og under hans Herlighed skal der brænde et brændende Baal.“

Det gælder Ægypten: „Ægyptens Afguder skal bære for Herrens Ansigt, og Ægypternes Hjerter blive modfaldent i deres Inderste. Og de dybe Strømme skal blive tørre, Rør og Tang visne hen.“

Det gælder det stolte Babel, den mægtige Undertrykkers By: „Naar du kommer, bringer Dødsriget Dødnigerne til at rejse sig for din Skyld, alle Jordens mægtige, du lader alle Folk kongerne staa op fra deres Troner: Alle svarer de og siger det til dig: Du er ogsaa bleven afmægtig som vi, du er bleven os lig!“

Det gælder det purpursmykkede Tyrus med sine kostelige Varer: „Tag Harpe, gæk omkring Staden, du glemte Skøge.“

Og saaledes med alle de mægtige Stæder og Riger:

„Ve, en Brusen af mange Folkslag. De bruser som Havets Brusen. Og et Bulder af Folkelærde. De buldrer som mægtige Vandebuldrer. Folkene buldrer som mægtige Vandebuldrer; men han truer dem, saa de flyr langt bort. Og de bortjages som Avner paa Bjergene for Vejret og som en Hvirvel for Hvirvelvind. Ved Aftentid — se, da er der Forskrækkelse! Førend Morgenen oprinder, da er de ikke mere. Dette er deres Del, som plyndrer os, og deres Lod, som røver os.“

Saaledes rullede, lig en Torden med knistrende Lyn, Profeternes Forkyndelse af Guds Vrede over Synden hen over Hovederne af Israels Fjender. Men aldrig har noget Folk gjort saadanne Erfaringer, som Israel gjorde, lige fra den højtidelige Oplæsning af Forbannelserne paa Ebals Bjerg, til de Dage kom, da Esajas græd sin Klagesang over „Ariel, den Stad, i hvilken David slog Lejr.“

„Da Israel var ung, da havde jeg ham kær, og fra Ægypten kaldte jeg min Søn.“ I det gamle Testament ser vi denne Søn vokse op til Mand. Mange var hans Ungdoms Synder, hans Daarskab og Frafald. Men hvem kan pege paa en Daarskab, som ikke efterfulgtes af en naturlig Straff? een Last, som ikke forvandlede til sin egen Straff? een eneste Synd, som ikke var lænket til sin egen Forbanelse?

Saa kom den sønderknusende Ydmygelse den babyloniske Udlandighed. En Levning, som de selv sammenlignede med Hvedens Avne, vendte tilbage; men for den gamle Fristelse, Fristelsen til sanselig Afgudsdyrkelse, var de helbredt for stæde. Men de var ikke frelst fra andre Synder. De overholdt deres Religionsydre Former, men tabte deres Aand. Fra at være en levende Sandhed pinte de den ud til et

meningsløst Ritual, en død Formel, et hykkelsk Skin.

I Aarhundreder havde de haabet, drømt og talt om Messias, deres Messias. Men hvorledes modtog de ham? De modtog ham med Raabet: „Korsfæst ham!“ Og her ved Korset, der sonede deres Forbrydelse, ender deres Historie som Folk.

Men Historien, som prøver Folkenes Hjerter, følger sit Kapitel til de hellige Bøger. Den viser, hvor snart Rovfuglens tunge Vinger suser hen over Legemet af et Folk, som har lidt moralsk Død. Nogle af dem, der tog Del i det enestaaende Skuespil paa Højen uden for Jerusalem, og Millioner af deres Børn, maatte lide Trængsler, som er uden Sidestykker i Historien.

De havde raabt: „Vi har ingen anden Konge end Kejseren,“ og de havde fra det Øjeblik af ingen anden Konge end den romerske Kejser, og Kejser efter Kejser udsugede og udpinte dem, indtil deres Kejser til sidst slukkede det vanhelligede Tempelglødende Aske i sine bedste Forsvarers Blod.

De havde tvunget Romerne til at korsfæste deres Messias, hvis Komme de havde ventet i Aarhundreder, og selv blev de i Millionvis korsfæstet uden for deres egen hellige Bys Mure, indtil der ikke lenger fandtes Jord, hvori et Kors kunde plantes, eller Træ, hvorfra et Kors kunde dannes.

De havde valgt en Morder til Stedet for deres Messias, og kaldt Blodskyld over sig. Deres Historis sidste Blade er sammenklæbet med Blod. Og den, som nu vandrer om Jerusalem, ser i de endeløse Rækker af Gravstene og den Brolægning af Grave og Gravhøvelinger, der strækker sig til alle Sider, et levende Symbol paa den Mark, judas købte for sit Forræderis Løn — en „Blodager.“

Menneskets Ideal.

Nødvendigheden af at fremholde det i Forkyndelsen.

(Pastoralforedrag af A. M. A., holdt under Aarsmødet i Cedar Falls, Ia.)

Det er efter egen Anmodning, jeg optræder her og taler. Det, jeg har at sige, er Tanker, som har fængslet mig i lang Tid, og som det har ligget mig paa Hjerte at fremholde for Embedsbrødre.

Lad mig begynde med at citere Paulus's Ord: „Den Tale er troværdig og al Modtagelse værd, at Kristus Jesus kom til Verden for at frelse Syndere.“ (1. Tim. 1, 15).

Naar en Verdensriges Regering sender en Budbringer til et andet Riges Regering, saa er der Ting af Betydning til Forhandling mellem de to Riger. Det er i vigtigt Ærinde, en saadan Budbringer sendes.

Gud sendte sin Søn til Verden — til den hele Verden — og han sendte ham i et bestemt Ærinde. Paulus nævner det her, idet han siger, at Kristus Jesus kom til Verden at frelse Syndere.

Jesus Opgave i Verden er at frelse Syndere! ikke mindre, ikke mere!

Det talte Paulus om, hvor han kom frem, det talte de andre Apostle om, og det talte andre Kristne om, saa det blev en almindelig Tale blandt de første Kristne.

Og saa skriver Paulus til sin Discipel Timotheus, at denne Tale er troværdig og al Modtagelse værd.

Den er enestaaende. Der har været andre Religionsstiftere i Verden end Jesus Kristus, men ingen anden end han er kommen direkte fra Himlen til Jorden, fra Gud til Verden, og ingen uden Jesus er kommen i dette bestemte Øjemed at frelse Syndere.

Mærk nu, at Apostelen siger,

at den Tale er „troværdig“ og al „Modtagelse værd.“

Den er troværdig; intet i Historien er bedre stadfæstet end Beretningen om Jesu Fødsel, hans Liv, hans Gerning og Vandring med sine Disciple, hans Ord, hans Undergørelser, hans Kærlighed til Gud og Mennesker, hans Lidelse og Død og hans Opstandelse og Himmelfart.

Vi tvivler ikke om, hvad Historikerne beretter om Romeriget og dets Udvidelse og Størhed osv. Men Talen om, at Jesus kom til Verden at frelse Syndere er end mere troværdig.

Og den er al Modtagelse værd. Den er nemlig praktisk. Frelse for Syndere var, hvad den Tids Mennesker trængte til. Man havde baade blandt Grækere og Romere kendt Vismænd og Moral lærere, men Frelse, der naaede til Syndere af alle Klasser, kendte ingen uden Jøderne, der ejede Forjættelserne om den kommende Messias.

Og Frelse for Syndere trængte alle Tider til, vor Tids Mennesker saa haardt som nogen Tids. Talen derom er saa vel Modtagelse værd i Dag som nogen Sinds.

Men hvorfor tager da saa faa imod denne Tale? Hvorfor tog saa faa imod den paa Paulus's Tid? Hvorfor tager saa faa imod den i vor Tid?

Det er det Spørgsmaal, jeg gerne vilde give et Bidrag til Besvarelse af.

Det er en kendt Sag, at „Toldere og Syndere“ tog imod denne Tale; de holdt sig nær til Jesus for at høre ham. Men Farisæerne og de Skriftkloge havde ingen Brug for den. De tog ikke imod Jesus som Frelser.

Hvorfor gjorde de det ikke? De havde tabt Synet for Menneskets Ideal.

Toldere og Syndere saa, at de var fortabte og trængte til Redning, og Manden, der var kommen for at frelse Syndere, var deres Mand; de tog med Glæde imod den Frelse, han var kommen at byde.

Men Farisæerne — de var jo langt bedre, mere moralske og dannede, og de lavede saa af deres Fortrin en „egen Retfærdighed“, saa de ingen Brug fik for en Frelser fra Synd, Talen derom var dem endogsaa forargelig.

Det var dengang; men nu? Vi ser paa hin Tids Mennesker blot for at lære vor egen Tids Mennesker at kende.

Menneskeidealet maa fremholdes

1. For at overbevise om Synd.

Mennesket blev skabt i Guds Billede. Dermed var dets Ideal givet, og dermed var Evnen givet til at udvikles til det Maal af Fuldkommenhed og Herlighed, som Gud bestemte for Mennesket.

Men Mennesket lod sig forføre af Djævelen til Synd, til Af-fald fra Gud, men Guds Maal med Mennesket forandredes ikke med Menneskets Fald i Synd.

Og da Gud udvalgte sig et eget Folk til Forberedelse af Verdens Frelse, fremholdt han Idealet for dette Folk, idet han gav det sin hellige Lov.

Guds Fordring: „Du skal elske Herren, din Gud, af dit hele Hjerter og med hele din Sjæl og med hele din Styrke og med hele dit Sind“, og: „Du skal elske din Næste som dig selv“ var som stillet til det oprindelige Menneske, der havde Kraft til at gøre dette.

Vi hørte nylig om Jesus som Forbillede, i hvis Fodspor vi skulde følge. Gøres der Alvor deraf, saa ser et Guds barn snart at han kommer tilkørt, og da faar han Brug for Jesus ikke blot som Forbillede, men som Frelser fra Synd; han faar Brug for Bønnen: Forlad os vor Skyld, som vi ogsaa forlade vore Skyldnere.

Men der er saa mange Kristne, som synes at være blevne færdige altfor snart. De mener, at naar de er kommen til Troen paa Jesus som Synderes Frelser, saa er de „all right“.

Nej, det er kun Begyndelsen. Den troende har faaet en fuld Syndsforladelse, en fuld Retfærdighed og Hellighed som Gave,

men for at han med fri Villie skal følge i Jesu Fodspor. Det Ord gælder ikke mindst for Jesu sande Disciple: „Været da I fuldkomne, ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen.“

Paulus sagde, at han var grebet af Kristus, men han havde ikke grebet det, var ikke fuldkommen (Fil. 3, 12.)

Tænk blot den Tanke: En fuldkommen Mand, en fuldkommen Kvinde! En fuldkommen Fader, en fuldkommen Moder! fuldkomne Ægtefæller! fuldkomne Børn, fuldkomne Brødre og Søstre. Videre: Fuldkomne Præster, Lærere, Redaktører, Handelsmænd, Haandværkere, Landbrugere, Fabriksejere, Arbejdere o. s. v., o. s. v. Og mindre er dog ikke Maalet for Guds Børn.

Det er ikke Helgener, som den katolske Kirke taler om, Helgener, der ejer gode Gerninger til Overflod, men frelste Mennesker i almindelige Livsstillinger, der daglig prøver alvorligt paa at elske, som Jesus fordrer: Gaa du hen og gør ligesaa!

Tabes Idealet og Sigte, saa tages Erkendelse af Synd, særlig Erkendelse af Efterladenhedsynd, og dermed Trangen til og Glæden over ham, der kom til Verden for at frelse Syndere.

Lad mig i denne Forbindelse minde om, at indre Mission i Danmark har fundet det nødvendigt, at holde særlige Helliggørelsesmøder.

Endnu under dette Punkt bør vi mindes Missionen, Staar Menneskets Ideal os klart for Øje, og vi kaster et Blik ud i Verden, saa møder det jo fortabte Mennesker alle Vegne, først blandt vore nærmeste Omgivelser, de mange vantro Mennesker, som er ligegyldige for, hvorledes det gaar dem her og hisset, hvorfor de ogsaa er ligegyldige for ham, der kom til Verden for at frelse dem. Dernæst de mange derude i Hedningeverdenen, der aldrig har hørt om Verdens Frelser.

Hvor kan kristne Mennesker med deres eget og andre Menneskers af Gud bestemte Ideal for Øje være ligegyldige for indre eller ydre Mission!

Sluttelig lad mig minde om

Idealet i Forhold til Herlighedshaabet.

Her kommer vi til at standse ved Begrebet Frelse. Den bestaar ikke blot i noget, der sker med os, men tillige noget, der sker i os.

Mange synes at mene, at Frelsen bestaar blot i at komme i Himmelen; det hører med til fuld Frelse, men det er ikke selve Frelsen.

Jesus siger til sine Disciple: „I min Faders Hus er der mange Boliger.... Jeg gaar bort at berede eder Sted. Og naar jeg er gaaet bort og har beredt eder Sted, kommer jeg igen og tager eder til mig, for at, hvor jeg er, der skulle ogsaa I være.“ (Joh. 14, 2—3).

Det hører altsaa med til fuld Frelse at blive forenet med Jesus, hvor han er gaaet hen. Men vi maa ogsaa huske, at Jesus ved en anden Lejlighed sagde til sine Disciple: „Uden eders Retfærdighed overgaar de Skriftkloge og Farisæernes, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.“ Der er altsaa nogle, der slet ikke kommer i Himmelen.

En Forbryder var ikke frelst, borgerligt talt, om han slap ud af sit Fangenskab. Det er først, naar han fatter et andet Sind, bliver et moralsk og ordentligt Menneske og som saadan bliver givet sin Frihed, at han kan blive til Velsignelse for sig selv og det borgerlige Samfund.

Det kan i nogen Grad tjene som et Billede paa Frelsen. Det store i Frelsen er, at naar et troende Menneske naar at komme hjem, at han saa kommer der som fuldkommen paa baade Legeme og Sjæl.

Lad mig minde om Wexels skønne Salme „Tænk, naar engang den Taage er forsvunden“, særlig 3. og 5. Vers:

Men der er saa mange Kristne, som synes at være blevne færdige altfor snart. De mener, at naar de er kommen til Troen paa Jesus som Synderes Frelser, saa er de „all right“.

Nej, det er kun Begyndelsen. Den troende har faaet en fuld Syndsforladelse, en fuld Retfærdighed og Hellighed som Gave,

men for at han med fri Villie skal følge i Jesu Fodspor. Det Ord gælder ikke mindst for Jesu sande Disciple: „Været da I fuldkomne, ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen.“